

Narcís Puigdevall, el company

Víctima de lentes i porfidioses malalties, el 19 de gener ens va deixar per sempre Narcís Puigdevall i Diumé, membre del Consell de Redacció de la Revista, company fidel i constant al llarg dels últims deu anys, des que va ser designat Conseller el 1989. Hem perdut, doncs, un col·laborador i un amic, però les terres gironines han perdut un enamorat que les coneixia a fons i que havia dedicat esforços i il·lusions al coneixement del seu marc físic i a la divulgació de la seva història. Puigdevall és un dels màxims –i últims– representants del benemèrit gremi d'investigadors autodidactes, exemple permanent per a les noves generacions d'historiadors que han tingut la sort de poder passar per les aules acadèmiques.

Narcís Puigdevall i Diumé havia nascut a Camallera l'any 1928 i residia a Cassà de la Selva. La seva dedicació a l'arqueologia i a la història es va iniciar pels anys cinquanta, de la mà de Miquel Oliva i Prat. Durant els anys setanta i vuitanta va intervenir activament en les campanyes de restauració de les esglésies romàniques i en les diverses tasques empreses pels Amics de l'Alta Garrotxa, i va publicar articles en el seu *Bulletí*. Membre del Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca, va publicar treballs en els *Annals* de l'entitat. El 1988 va ser homenatjat per la comissió organitzadora dels Premis Ciutat d'Olot.

Posteriorment va posar-se a treballar a l'Arxiu de la Diputació, on va dur a terme una meritòria recerca, traduïda posteriorment en múltiples publicacions. Estava vinculat a moltes altres entitats i associacions culturals gironines i era membre del Patronat Francisc Eiximenis. També va treballar per a la Colla Excursionista Cassanenca i per al seu portaveu, la revista *Drecera*.

Narcís Puigdevall i Diumé
(Camallera 1928-
Cassà de la Selva 1999).

La bibliografia de Narcís Puigdevall revela, sobretot en la darrera etapa de la seva vida, una extraordinària fecunditat. Sol, o en col·laboració amb altres autors, va escriure *El romànic a l'Alta Garrotxa* (1977), *La vall de Riu* (1982), *Bestracà* (1983), *Caminant per l'Alta Garrotxa* (1984), *Història de la Diputació de Girona* (1989), *Història de l'Hospital de Santa Caterina* (1989), *Els trabucaires* (1991), *Història de la comunitat cistercenca de Santa Maria de Cadins* (1992), *Sant Jordi Desvalls* (1994), *El general Savalls* (1995) i *La Girona dolça* (1998). Tots aquests llibres són fruit de molts anys passats en arxius, biblioteques i hemeroteques, i també de visites i estades en els llocs i de contactes directes amb els seus habitants. D'entre totes les obres destaca, pel seu volum i per la recopilació documental que suposa, la història de la Diputació gironina, per a la qual va disposar d'un equip de col·laboradors sota la seva coordinació.

La bibliografia de Puigdevall com a articulista és amplíssima, i hi destaquen els articles publicats en aquesta *Revista*, des de 1974 fins a última hora, sobre diverses qüestions de geografia, arqueologia i història i també sobre lectures i records personals. El seu darrer article, *La Majestat del Sant Cristo gros de les Planes d'Hostoles*, va aparèixer en aquestes pà-

gines el maig-juny de l'any passat, quan Narcís Puigdevall ja es trobava greument malalt. L'últim acte públic en el qual va participar va ser la presentació del Quadern de la *Revista* dedicat a la Girona dolça, celebrada a la Fontana d'Or el dia 4 de març de 1998.

Home discret, fidel als compromisos, assistia amb regularitat a les sessions del Consell de Redacció i s'hi feia notar amb intervencions plenes d'oportunitat, de perspicàcia i de sentit de l'humor. Per això trobarem a faltar especialment la seva companyia els qui havíem compartit amb ell tantes hores de debat i de treball, de tertúlia i de bona amistat.

La *Revista de Girona* prepara, per al proper número, un recordatori més complet de la figura de Narcís Puigdevall en les diverses facetes de la seva activitat professional i de la seva dedicació humana, glossades per les persones que en cada cas les van viure més de prop. Els seus companys, amb el record dels bons moments que vam passar amb ell i de l'exemple que en vam rebre, podem i volem fer nostres les paraules que un dia li va dedicar Josep Pla: «Estic molt content d'haver-lo conegut i li tinc admiració per la seva manera de ser i per la seva conducta cívica, tan admirable.» No podríem dir-ho amb paraules més autoritzades i –sobretot– més justes.

